

POSTANOWIENIE

Dnia 13 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa A. N.
przeciwko Skarbowi Państwa - Aresztowi Śledczemu w B.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 października 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (....)
z dnia 7 grudnia 2017 r., sygn. akt V ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) oddala wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżący opiera wniosek o przyjęcie skargi na jej oczywistej zasadności wynikającej z tego, że Sąd drugiej instancji mimo stwierdzenia, że pozwany przebywał w celi o powierzchni przypadającej

na skazanego mniejszej niż 3 m² odmówił mu przyznania zadośćuczynienia za naruszenie jego dóbr osobistych.

Stanowiska tego nie sposób jednak podzielić. Analiza treści skargi nie uzasadnia wniosku o jej oczywistej zasadności.

Po pierwsze jest ona w zasadzie pozbawiona szerszego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania. Po drugie pogląd skarżącego, iż w świetle treści uchwały 7 sędziów SN z 18 października 2011 r., III CZP 25/11 wynika obowiązek zasądzenia zadośćuczynienia dla skazanego, w przypadku przebywania w celi o powierzchni mniejszej niż 3m² jest błędny. Z uzasadnienia powołanej uchwały wynika jednoznacznie, że samo przebywanie w takiej celi „może stanowić podstawę do stwierdzenia naruszenia dóbr osobistych”, co nie zmienia ogólnej reguły z art. 448 k.c., że sąd w razie stwierdzenia naruszenia dobra osobistego może przyznać stosowne zadośćuczynienie.

Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia Sąd Apelacyjny szczegółowo uzasadnił przyczyny, dla których nie zdecydował się na przyznanie zadośćuczynienia. Nie można zatem uznać, że skarga kasacyjna jest w tym zakresie oczywiście uzasadniona i stanowi jedynie polemikę ze stanowiskiem Sądu.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).

Sąd oddalił wniosek strony pozwanej o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, gdyż odpowiedź na skargę kasacyjną wpłynęła do Sądu z uchybieniem dwutygodniowego terminu. Strona pozwana przesłała odpowiedź na skargę do Sądu Apelacyjnego w [...] w dniu 15 lutego 2019 r., podczas gdy termin na jej wniesienie upływał w dniu 11 lutego 2019 r. Nie można zaś uznać za skuteczne wniesienie odpowiedzi na skargę kasacyjną doręczone bezpośrednio pełnomocnikowi strony powodowej.

jw